

Tema fohtumōistja.

Jäalle on laupāew. Kestiböö ligineb. Üts naesterah-was istub ja ootab tussiwa sūdamega suures abastuses, nagu ju nii mõnigi laupāew, tema lõdutulestut, oma joob-nud mehe lõdutulestut! Ja tema laps, tema waene al-watud tütrelene, ootab ühes teriaga. Ta on omas woodis finniste filmadega, fest ema manitseb teda: Maga mo Annale, maga magusaste. Ja wahete wachel, lui jälle mõni ohtamine luulda, soosistab wāile tütar: „Ema, siis isa issa veel ei tule?“ Ja ema ei tea selle peale vastata. Nõnda on see juba luude laupa iga laupāew olnud, ja waene naene on tööt ära katjunud, ta on oma meest palunud pehme ja armsa sõnadega, ta on tööfsett temaga rääsinud ta on ärvaste nutnud ja haledaste pa-lunud — suid töök muib!

Mitte issa pole ta istunud ja teda ootanud, aga siis walutas tema sūda veel enam. Siis ta lamas wāris-tes woodis ja mees, lui ta teda orwas magawat, mõl-las veel enam lui muidu, kisenbas tūnalt, ja laps, une-pealt äfitseit üles ärfades, ehmatas hirmusaste. Aga see töök oli veel loledam olnud. Ja nõnda ootab ta ema meest iga laupāew. Reegi ei aima, lui palju ta faunatob, ülşnes tema wāile tütrele teab seda. Maabrinaene teise toa juures, pāimiline, ütles üfsford female: „Noh, eis tere mees ta iga laupāew pāroft palgamässmist tule joobnud lodu, ma luulen seda ju. Aga mis see üfsford nādalas siis ta ära tähendab! Minu mees tuleb iga-pāew joobnult lodu — ja see on riist!“ Waaf, nõnda on teine veel fide, et ta tema mees mitte igapāew joob-

nud ei ole! Oh Jumal, see on ju tema mehe juures alles haff! Kust on see töök tulnud? Glas ju tema mees kua teisviisi, oli kaine, usin töömees ja nemab elasiwad nii rabulifult teine teisega koos, ebs ful nende oinuse tüt-rele nit nõrl, sidur laps oli. Ja seda teenimata sūdamewalu fandsiwad nad ühiselt, ja neil tumbolgi polnud raekte seda fanda. Mii rabuline oli nende elu folmesest! See on nūud töök möödas. Möödas on töök need armjad tun-nid, cui mees pārast tööd linnast loju tuli ja tema ja lapsega ühes istus ja magusat juttu wētis. Kõrts on seda töök teinud, temal pole enam rahu oma nelja seina wachel, ebs ful naene nad puhtad ja lõrrapārast bojab. Igal öhtul tuleb ta miuuti pealt lodu ja on kaine — tema teab, hommikul lutsub teda jäalle töö ja tema teab, et ta veel mitte nii faugel ei ole, et tööd tööls hooletusest jätta. Kui müürsepp peab ta tööga töttama. Laupāewal jäääb ta linna, siis on temal rohlem aega, ja pūba-pāewal vōib ta vilna peast ära magada.

Kui wāsind on tema naene ja lui õritatud! Ja cui-das pōlsub ta waene, haige sūda! Nādal nādalast lä-heb tema tervis issa halwemats. Pea ebt on ta peaste-tud töigeli piinost. Ta igatseb ju ta hingusele. Ülşnes tema laps, tema Anna — oh lui mitte see üßinda maha ei jääts, siis lahkuks ta röömuga elust. Aga lapse pā-roft soomib ta veel elada. Südeöö on ju möödas. Kas ta hirmsamat veel on, lui niisugune, ootamine? Kirisu tornis lõöb tell üts, taas, kolm, nelj — üts. Kestiböö on tund juba möödas. Ja mees ei ole issa veel tulnud. Woodikesest fuulusse tasast healt: „Kas isa issa veel ei tule?“